

nr. 1-2/2017

TEATRUL

162

CORTINĂ DE CUVINTE

Alexa VISARION

Publicul...

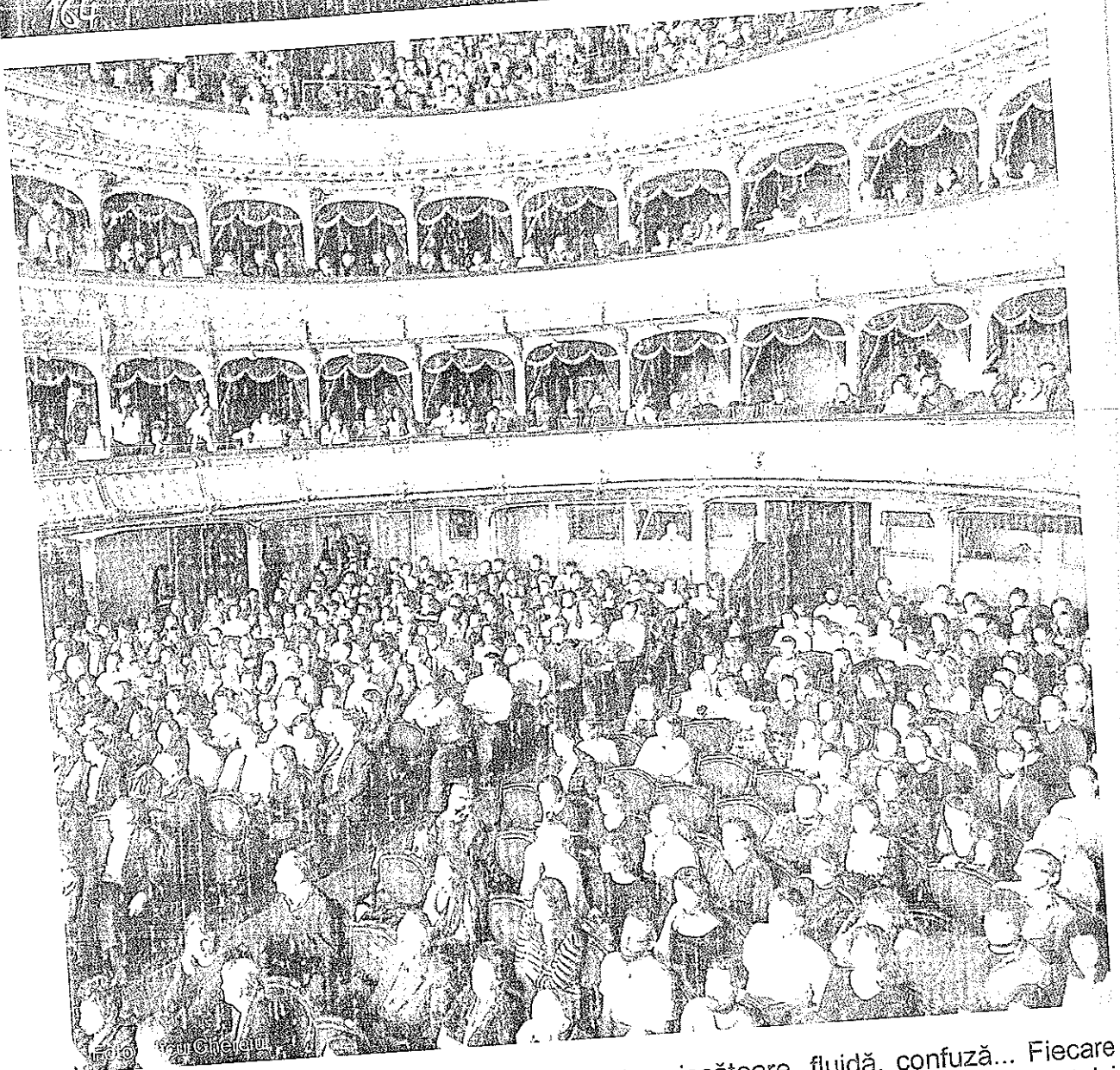
În fața Teatrului Național din Cluj-Napoca veghează, prin spiritualitatea operei lor, două conștiințe roditoare de înțeleșuri în cultura română: Mihai Eminescu și Lucian Blaga. Teatrul Național clujean este călăuzit de densitatea spirituală a operei lor, a gândirii și poeziei ce tănuiesc necuprinsul... Publicul Teatrului Național „Lucian Blaga” îi întâlnește înainte și la sfârșitul fiecărei reprezentații, iar scena și sala pot și trebuie să fie spațiul public-sacru, unde poetul *nepereche*, **Eminescu**, și poetul *veșniciei născute la țară*, **Blaga**, integrat în *Trilogia culturii*, cuprinde, *dincolo de bine și rău*, călătoriale destinale ale ființei românești. Publicul indiferent și trăitor de existență diurnă, spectatori înghesuți în cotloanele de existență deteriorată, încă nu știu – nu au învățat – să se încline în tăcere, ritualic, în fața acestor simboluri cuprinzătoare de rosturi.

În luna octombrie a anului trecut, Teatrul Național „Lucian Blaga” s-a definit emblematic în a 6-a ediție a **Zilelor Internaționale de la Cluj**, prin tema „În căutarea autorului”. Mihai Măniuțiu, personalitate artistică complexă, a conceput – în prezentul nostru turbulent – evoluția unui program managerial, atât pe verticală, cât și pe orizontală... Conceptul managerial se împlinește prin proiecte, prezențe, realizări importante... Am mărturisit ades în paginile revistei, *Teatrul azi*, semnificațiile directoratului de viziune al lui Mihai Măniuțiu.

lubesc și sunt parte a acestui Teatru Național, cu întreaga mea ființă... După deplănătatea artistică de excepție a perioadei novatoare a marelui magician al scenei, Vlad Mugur, după spectacolele și dialogul incitant din prima ediție a „Săptămânii Teatrelor Naționale”, pe care a inițiat-o în 1973, după unicitatea viziunii călătorii spectaculare inițiată de Aureliu Manea, Teatrul Național clujean și-a căutat definirea unei noi identități. Astăzi, în mandatul lui Mihai Măniuțiu, el a recucerit-o...

Teatrul ca artă independentă exclude supremații străine specificului său. El trăiește, există, vibrează într-o comuniune de substanță cu publicul care îi dezvoltă și întreține talentul. Un dialog eficient și profund între scenă și sală civilizează comunitatea și îi certifică valoarea. Dacă misiunea teatrului autentic este formarea conștiințelor, descifrarea lucidă, febrilă, a traseelor esențiale, provocatoare, atunci nu putem ignora faptul că publicul este cel care solicită interogațiile fundamentale atât de necesare omului și lumii. Publicul așteaptă *evenimentul*. Vocația spectatorilor este gândirea în tăcere, stare de veghe, plasmă a vitalității teatrului. Zdruncinarea reflexelor condiționate din trăirea facilă, ignorarea clișeelelor și stereotipiei în interpretarea textului dramatic și revelarea acestuia prin spectacol, impun formarea bunului-gust (de exigență con-temporană) al unui public capabil să exerseze, în participarea sa la faptul scenic, talent și judecată. Cred că ceea ce în mileniul trei al erei creștine, în goana furibundă a globalizării, provocarea nuanțată a publicului întreține viața tainică a teatrului de identitate. Plictiseala, forța persistentă și universală a existenței, poate fi folosită de audiență ca armă eficientă în reînnoirea teatrului.

Omul este conectat cu cosmosul, el are puncte de interferență între microlumea existenței și macrouniversul tainic. Este esențial pentru epoca noastră un imperios sentiment al centralității, o profundă nevoie de înțelegere în oglindirea timpului trăirii.

viețuirea deopotrivă pe scenă și în sală este mișcătoare, fluidă, confuză... Fiecare dimensiune vizibilă este acoperită de una invizibilă și de aceea acțiunea conceptului teatral implementat de Mihai Măniuțiu reflectă un parteneriat substanțial de comuniune cu publicul său. Am văzut, în cadrul Festivalului, *spectacolul sălii*... Public sedus de calitatea reprezentației, fascinat de imaginile scenice care-i susțineau nuanțat meditația. *Clasa noastră*, spectacol încununat cu Marele Premiu al Galei UNITER, a plusat gândire, responsabilitate și conștiință.

Trebuie să vizionăm reprezentațiile teatrale nu ca pe niște rituri oficiate de preoți rivali, rituri unde noi plângem, îndoliați după pierderea unei familiarități, sau semne ale unui trecut glorios, ci ca pe activități exemplare, care participă eficient în procesul istoric și în conturarea expresivă a realității zilei prezente. Teatrul tănuiește o existență în care ne descoperim în funcție de propria noastră nevoie de regăsire, o istorie care reînscrisă propria amintire, interpretare și confruntare a piesei de teatru într-un context cultural, care încearcă să reimagineză măiestria, abilitatea și inventivitatea teatrului de a pătrunde și privi viața, obligându-i pe oameni să se arate în timpul trăirii. Publicul călăuzit și călăuzitor al Teatrului Național „Lucian Blaga” stimulează idealurile...